

STEFANIE DE VOS / FUGERE

ARTIST STATEMENT

The space which remains in my paintings is not a landscape anymore. It is a terrain with manifold compounds. The old mill on top of the hill is not a mill anymore, what is left is a point of orientation. The works are a locus for description, invention, and they offer a place for the abstraction of the memory of perception. It is a summary of elements, which are copied and re-compounded in new chainlike dispositions. The scale of the elements starts a struggle with the scale of larger units and with the borders of the canvas. Some details, small stories remain readable, others will disappear and take part in a larger scale spacial construction. Besides the construction of the works layer by layer there is at the same time a process of de(con)struction at work. It is important to destroy parts, to ask questions, to walk on new paths. This facilitates innovation in the language and new elements can be introduced on top of the foundations of the demolished. The deconstruction is an ongoing process within each work, within each part of the work, within each detail of the work. It is a passing through an intensive working process with many marked passages without a defined end. There is no last sign, no last word, no last meaning.

The vocabulary I use has evolved over many years. Every fragment or element that I use has a personal, a written or a reinterpreted history. I often start a work by choosing some small collage parts which have their roots in architecture, history, history of art and film or personal stories. They are the base line for the language of a work. I repeat and re-use the same forms over and over again but they react differently within the different structures of each individual work. This is one of the reasons why I prefer not to work on series. Although there are parallels in the language and the structure and the technique of the works, in the end they are left with an individual story.

I prefer to compare my actual works with the structure of a fugue, fugues with subjects and repetition rooted in the technique of contra-points and the regularity in the return of some elements/ subjects. Fugues are clearly recognizable in their appearance and structure. At the same time they offer an amazing space of freedom for own interpretations. They sensitively connect to the primary structure of the work. However, they also compete with it, react in a contra-point or with an atonal answer. In this space, which occurs in-between lines, patches and structures, a space for colorful fiction occurring. There is space for poetry and interpretation on several levels.

Together with the elements of the collage the initiators of the works are the accidents which occur at the first contact with and manipulation of the material. For example, stains and dust which is glued onto the canvas during preparation, can be starting points for drawings and details.

My work is a constant movement between painting and drawing. There is a juxtaposition of layers of patches of colors and a linear level. The different fragments are divided between them and interfere with each other. A drawn line or a point is very direct, it is made to be readable into its extreme impulsion and decisions. Within the impurity of the material, the hesitation of the decision is an aid to keep the structures open. This obtained volumes offer the possibility to ask more questions. Its main purpose is not necessarily to find answers. The jumping back and forward

between the surface, the palpability of the canvas and the lines expresses the development of the capability for change.

The motion of the eye on and into the work is ad infinite. It can take different routes in the work, but the movement does not have a mechanical character. There is a level of freedom in the way the eye makes its choices. During the process of working on a painting some initial small drawings or fragments will remain, others will be integrated in larger structures and again others will disappear under a new layer. Only later in the working process it will become clear which elements will be the protagonists and which ones will remain in the background. It is a swirling process in which it is important not to decide too early about a dominant direction before a work is finished. The rhythm is not stable. There is often a suggestion of a constellation around one or more centers. The horizontal and the vertical coincide together as a swirling motion which is constantly interrupted, disturbed, agitated.

Stefanie De Vos

After finishing her architectural studies in Ghent, Stefanie De Vos (BE, 1984) started studying painting at the Academy of Fine Arts in Antwerp. She continued her studies at the Academy of Fine Arts in Vienna where she currently lives & works. The past year she exhibited in various group exhibitions in Austria & Russia. Last year her work was premiered in Belgium during her 'Interpunction' at the gallery.

STEFANIE DE VOS / FUGERE

ARTIST STATEMENT

De ruimte die in mijn schilderijen blijft, is geen landschap meer. Het is een terrein met veelvuldige verbindingen. De oude molen op de heuvel is niet meer gewoon een molen, wat overblijft is slechts een oriëntatiepunt. De werken zijn een locus voor de beschrijving, uitvinding, en ze bieden een plek voor de abstractie van het geheugen van perceptie.

Het is een samenvatting van elementen, die zijn gekopieerd en opnieuw vermengd tot nieuwe kettigachtige disposities. De omvang van de elementen begint een strijd met de schaal van de grotere eenheden en met de grenzen van het doek. Sommige details, kleine verhalen blijven leesbaar, anderen zullen verdwijnen en deel uitmaken van een grootschaligere ruimtelijke constructie. Behalve de constructie van de werken, laag per laag, is er tegelijkertijd een proces van de(con)structie gaande. Het is belangrijk om delen te vernietigen, vragen te stellen en nieuwe wegen te bewandelen. Dit vergemakkelijkt innovatie in vormtaal waarbij nieuwe elementen kunnen worden ingebracht bovenop de fundamenten van het gesloopte. De deconstructie is een continu proces binnen elk werk, binnen elk deel van het werk, in elk detail van het werk. Het is een doorgangsfase van een intensief werkproces met gemarkeerde passages zonder gedefinieerd einde. Er is geen laatste teken, geen laatste woord, geen laatste betekenis. De vocabulaire die ik gebruik is gedurende de jaren geëvolueerd. Elk fragment of element dat ik gebruik heeft een eigen geschreven of geherinterpreteerde geschiedenis.

Ik begin vaak een werk door te kiezen voor een aantal kleine collageonderdelen die geworteld zijn in de architectuurgeschiedenis, kunstgeschiedenis, film of persoonlijke geschiedenis. Ze zijn de basis voor de vormtaal van een werk. Herhaaldelijk gebruik ik dezelfde vormen maar ze reageren op verschillende wijze binnen de diverse structuren van elk individueel werk. Dit is een van de redenen waarom ik liever niet werk in series. Hoewel er parallellen zijn in de vormtaal, structuur en techniek van de werken, heeft elk werk uiteindelijk een individueel verhaal.

Ik verkies mijn actuele werken te vergelijken met de structuur van een fuga, fuga's met onderwerpen en herhaling geworteld in de techniek van de contrapunten en de regelmaat in de terugkeer van een aantal elementen/onderwerpen. Fuga's zijn gemakkelijk herkenbaar in hun verschijning en structuur. Tegelijkertijd bieden ze ruimte van vrijheid voor eigen interpretatie. Ze sluiten gevoelig aan op de primaire structuur van het werk. Ze concurreren er echter ook mee, reageren in een contrapunt of met een atonaal antwoord.

In deze ruimte, die bestaat tussen de lijnen, vlekken en structuren, is er plaats voor kleurrijke fictie. Er is ruimte voor poëzie en interpretatie op verschillende niveaus.

Naast de elementen van de collage zijn de beginpunten van een werk ook ongevallen die ontstaan bij het eerste contact en manipulatie van het materiaal. Bijvoorbeeld, vlekken en stof die gelijmd zijn op doek tijdens de voorbereiding kunnen aanknopingspunten zijn voor tekeningen en details.

Mijn werk is een constante beweging tussen schilderen en tekenen. Er is een juxtapositie van lagen kleurvlakken en het lineaire niveau. De verschillende fragmenten zijn onderling verdeeld maar interfereren met elkaar. Een getekende lijn of een punt is zeer direct, het is gemaakt leesbaar te zijn in zijn extreme impuls en beslissingen.

Binnen de onzuiverheid van het materiaal is de aarzeling van de beslissing een hulpmiddel om de structuren open te houden. Deze verkregen volumes bieden de mogelijkheid om meer vragen te stellen. Het voornaamste doel is niet per se om antwoorden te vinden. Het heen- en weerspringen tussen het oppervlak, de tastbaarheid van het doek en de lijnen drukt de ontwikkeling van de capaciteit voor verandering uit.

De beweging van het oog op en in het werk is ad infinitum. Het kan verschillende routes nemen in het werk, maar de beweging heeft geen mechanisch karakter.

Er is een niveau van vrijheid in de manier waarop het oog keuzes maakt. Sommige kleine initiële tekeningen of fragmenten blijven bewaard tijdens het constructieproces van een schilderij, maar anderen worden geïntegreerd in grotere structuren, terwijl nog anderen verdwijnen onder een nieuwe laag.

Slechts later in het werkproces zal duidelijk worden welke elementen naar voor komen als protagonisten en welke verschuiven naar de achtergrond. Het is een proces waarin het belangrijk is om niet meteen een dominante richting te kiezen alvorens het werk af is. Het ritme niet stabiel is. Vaak is er een suggestie van een constellatie rond een of meerdere kernpunten. Het horizontale en het verticale vallen samen als een wervelende beweging die constant wordt onderbroken, gestoord en geagiteerd.

Stefanie De Vos

Na haar opleiding architectuur in Gent, studeerde Stefanie De Vos (BE, 1984) schilderkunst aan de Academie voor Schone Kunsten te Antwerpen. Nadien zette ze haar studies verder aan de Academie voor Schone Kunsten te Wenen, waar zij momenteel leeft & werkt. In het voorbije jaar nam ze deel aan verschillende groepstentoonstellingen in Oostenrijk & Rusland. Vorig jaar werd haar werk voor het eerst getoond in België tijdens haar 'Interpunction' in de galerie.

KOSTAS SAHPAZIS / INTERPUNCTION #8

ARTIST STATEMENT

An orange blanket stands on a metal structure, half a meter above the ground. The viewer can see the cloth having a random amorphous shape, while observing the traces of the negative shape that has been given by a large chain previously pressed on the material. Its like a snapshot of a random position of an object projected on a surface. The pressure that had been exercised on both materials, chain and the cloth filled with high expanding polyurethane, to imprint one to the other, was extremely high and not a fully controlled procedure.

Next to it, lays a pile with a chain and wax pieces scattered on the ground. Both, chain and casted wax objects share similarities in textile, color and shape, and this also describes the missing composition imprinted on the orange blanket. A violent gesture interrupts this analogy. As the wax pieces are cut in half, the differences in weight, density and materiality are revealed. This collision of forms and shapes, the aesthetics of a power composition and the aspect of the incidental, are very related to the paintings of Stefanie De Vos.

In dialogue with the works of Stefanie De Vos and the gallery space, two identical metal structures tied together with a piece of leather fill a hole in the gallery floor of the back room with paintings. The gesture of found and assembled parts with a strong and seemingly dense materiality perforating the floor, create a composition with the traces of paint & the cylindrical shapes.

At the entrance of the gallery there is a dense, hermetic closed work that shows similarities with Stefanie's shapes that appear autonomous and float on the walls or on her painted surfaces. The work is made by casting a wet piece of clay found in my studio, covered with a black plastic bag to retain its humidity. The amorphous shape of the raw material acquires a second skin as the plastic bag folds over it and shapes the object. This achromatic living form, stands in high contrast to the whiteness of the gallery space.

Three pieces of leather are combined, formed and stuck together by pins. A very haptic material installed on the wall and experienced mostly as form and image. The pieces of leather are connected by pins, which refer to the way tailors work on fabrics, before the sewing gives them their final shape. This piece is inspired by the ability of something to be undone and returned to the previous state of materiality.

On the white brick corner wall hangs a piece made of sailing cloth, white rubber and paint. The cloth is sewed in parts and white rubber covers all the seams, following a special procedure that includes pressure with plates of copper. The piece has been solidified with wire and folded several times. After its installation on the wall, it has been partially painted with white color. This rich and complicated process becomes almost invisible as it has the same color, texture and presence with the wall behind.

On the floor and in front of the same white wall, lays a plastic sack almost the same size of the white piece above. But instead of imitating it, the sack contains pieces of bricks that at the same time shape the sack. Opposite to all the scattered figures and free elements on the paintings of Stefanie De Vos, this piece introduces a gesture of collecting and storing. From on top of the bag, ultramarine pigment has been poured and partly coloured the ceramics. The final object shares the same color palette of the works of Stefanie and underlines the looseness of her artistic gesture.

Kostas Sahpazis

Kostas Sahpazis (GR, 1977) lives & works in Athens (GR). He participated at various group exhibitions amongst others at Autocenter, Berlin (DE), REH-Transformer, Berlin (DE), Sadie Coles HQ, London (UK), Palais de Tokyo, Paris (FR) and Whitebox, Munich (DE). In 2013 he won the Deste Prize, a biennial award for emerging artists in Greece. His most recent solo exhibitions were held at Melas Papadopoulos, Athens (GR) and during Art Basel 2013 / Statements (CH). His work is part of private collections in London, Austria and Greece.

KOSTAS SAHPAZIS / INTERPUNCTION #8

ARTIST STATEMENT

Een oranje deken ligt op een metalen structuur, een halve meter boven de grond. De observeerder ziet van bovenaf de willekeurige amorfe vorm van het deken, en ook sporen van een negatieve vorm gegeven door een grote keten die eerder zwaar gedrukt werd op het textiel. Het is een momentopname van een willekeurige positie van een object geprojecteerd op een oppervlak. De druk die werd uitgeoefend op beide materialen, ketting en het deken gevuld met polyeruthaan, was zeer hoog en was een niet gecontroleerde actie.

Daarnaast ligt een afzonderlijke stapel met een ketting en stukken was verspreid over de vloer. Zowel de ketting als de gegoten objecten in was vertonen gelijkenissen in textiel, kleur en vorm. Dit beschrijft ook de ontbrekende samenstelling afgedrukt op het oranje deken. Een gewelddadig gebaar verstoort echter deze analogie, daar de stukken was in de helft zijn gesneden, worden de verschillen in gewicht, dichtheid en materialiteit onthuld. Deze aanvaring tussen vormen en gedaanten, de esthetiek van een krachtige compositie en het aspect van het incidentele zijn zeer gerelateerd aan de schilderijen van Stefanie De Vos.

In dialoog met het werk van de andere kunstenaar en met de galerieruimte vullen twee identieke metalen structuren samengebonden door een stuk leder een gat in het midden van de galerievloer omringd door een ruimte gevuld met schilderijen. Een grosso modo gebaar van samengebonden gevonden materialen met een sterke materialiteit, maar terzelfdertijd een geperforeerd volume, een compositie georganiseerd door de verfsporen die ze dragen, hun cilindrische vorm en verschillende groottes van openingen.

Bij de ingang van de galerie is er een dicht, hermetisch geloten werk dat gelijkenissen vertoont met Stefanie haar vormen die autonoom lijken en zweven over het oppervlak van de muur en haar doeken. Het werk is gemaakt door het gieten van een stuk natte klei, gevonden in mijn studio, dat uiteindelijk werd bedekt door een zwarte plasticen zak om de vochtigheid te behouden. De amorfe vorm van het ruwe materiaal verkrijgt een tweede huid doordat de plasticen zak over de klei plooit en het object vormt. Deze achromatische vorm staat in contrast met de witte galerieruimte.

Drie stukken leder zijn gecombineerd, gevormd en samengepind. Een zeer gevoelsmatig materiaal werd op de muur geïnstalleerd. De lederen lappen zijn aan elkaar bevestigd met naalden, dit verwijst naar de wijze waarop kleermakers stoffen manipuleren alvorens ze hun uiteindelijke vorm krijgen door het naaien. Dit werk is geïnspireerd door het vermogen iets te beëindigen en terug te keren naar de oorspronkelijke materiële staat.

Op de witte bakstenen wand hangt een werk gemaakt van zeildoek, witte rubber en verf. Het zeildoek is deels genaaid en de naden werden bedekt door witte rubber volgens een speciaal proces van druk uitoefenen met koperplaten.

Nadien werd het met draad versterkt en verschillende keren gevouwen. Eens aan de muur bevestigd zijn sommige delen wit geverfd. Dit rijk en gecompliceerd proces is bijna onzichtbaar geworden door de gelijkenis in kleur en textuur van de achterstaande wand.

Op de vloer voor de witte wand staat een plastic zak die bijna dezelfde hoogte heeft als het werk erboven. In plaats van te imiteren, bevat dit werk bakstenen, die de zak vormen geven. Tegenover de vrije figuren en vormen van Stefanie haar schilderijen, introduceert dit werk een gebaar van verzamelen en opbergen. Er werd ultramarijn pigment in de zak gestrooid, dat de stenen deels heeft gekleurd. Het finale object heeft hetzelfde kleurenpalet als de werken van Stefanie De Vos en onderlijnt daarnaast ook de losheid van haar artistiek gebaar.

Kostas Sahpazis

Kostas Sahpazis (GR, 1977) leeft & werkt in Athene (GR). Hij nam deel aan verschillende groepstentoonstellingen waaronder in Autocenter, Berlijn (DE), REH-Transformer, Berlijn (DE), Sadie Coles HQ, Londen (UK), Palais de Tokyo, Parijs (FR) en Whitebox, München (DE). In 2013 won hij de Deste Prize, een tweejaarlijkse prijs voor opkomend talent in Griekenland. Zijn recentste solotentoonstellingen vonden plaats in Melas Papadopoulos, Athene (GR) en tijdens Art Basel 2013 / Statements (CH). Zijn werk maakt deel uit van privécollecties in Londen, Oostenrijk en Griekenland.